

[S. Rasmussen.]

bekendt med, hvordan det Forslag, som denne Afstemning gjaldt, var affattet, eller hvad det drejede sig om, og jeg finder derfor Anledning til at gøre det her i Dag. Jeg forstod af Ministerens Udtalelse, at det, han hentydede til, var en Betænkning, som er afgivet af det kirkepolitiske Udvalg om et Udkast til Forslag til Lov om nogle Forhold vedrørende Religionsundervisningen i den offentlige Skole. Dette Forslag gaar i Korthed ud paa, at en Lærer, som af Samvittighedsgrunde ikke kan undervise i Religion, kan blive fritaget derfor, naar de Myndigheder, der nævnes i Forslaget, giver deres Tilladelse og der fra Læreren Side foreligger en Begrundelse for hans Standpunkt, idet dog Læreren, hvis han fritages for dette Hverv, skal være pligtig til at indvilge i en Afkortning i sin Løn. Ligeledes kan Forældre, som mener, at den Religionsundervisning, der gives i den offentlige Skole, er af en saadan Karakter, at de ikke anser det for forsvarligt af religiøse Grunde at lade deres Børn gaa der, blive fritaget for at lade Børnene gaa der; de skal saa sørge for, at de bliver undervist paa anden Maade, privat eller hvordan man nu vil, og det skal saa dokumenteres, enten ved en Aatsprøve i Skolen eller overfor en Præst, at Børnene, hvad Kristendomsundervisningen angaar, staar paa det samme Standpunkt eller opfylder de samme Krav, som Folkeskolen stiller til Børnene med Hensyn til denne Undervisning. Det er det Forslag, jeg har givet min Tilslutning i det kirkepolitiske Udvalg, hvad den højtærede Minister ogsaa har gjort.

Den højtærede Minister maa endvidere vide — og jeg kan dokumentere det ud fra Referatet af det kirkepolitiske Udvalgs Forhandlinger —, at jeg i hvert Fald to Gange i Udvalget har taget Afstand fra dette Forslag, idet jeg sagde, at der her var indrømmet Lærerne og Forældrene en Frihed, som jeg gerne vilde stemme for, men jeg var bange for, at man havde taget for lidt Hensyn til Skolen, og at man derigennem kom til at dele Børnene efter Religionsopfattelse, hvilket jeg mente var uheldigt. Disse mine Udtalelser har den højtærede Undervisningsminister ogsaa udtalt sin Forstaaelse af.

Naar den højtærede Minister i Gaar bebrejdede mig, at der ikke var Overensstemmelse mellem min Stilling til Tilsynsloven og til det af mig nylig omtalte Forslag, saa mener jeg, det maa bero paa en Misforstaaelse, thi man maa dog regne med,

at det drejede sig om et ganske særligt Tilfælde i det kirkelige Udvalg, hvilket vist ogsaa den højtærede Minister vil give mig Ret i. Jeg ved godt, at den højtærede Undervisningsminister rundt om i Landet i Anledning af det omtalte Forslag har udtalt, at nu var Religionsundervisningen givet fri. Jeg tror ikke, den højtærede Undervisningsminister har Ret deri. Forslaget siger udtrykkeligt, at de Forældre, som tager deres Børn bort fra Religionsundervisningen i Skolerne, overfor en Præst skal dokumentere, at Børnene har de og de Kundskaber, og de er altsaa i Virkeligheden underkastet et Tilsyn af Kirken, hvilket ganske stemmer med vort Tilsynslovsforslag. Derfor finder jeg det urimeligt, at den højtærede Undervisningsminister og tillige den ærede Ordfører (Stegger Nielsen) — jeg maa dog sige som en Undskyldning for ham, at han ikke kunde kende det omtalte Forslag, da han ikke er Medlem af det kirkepolitiske Udvalg, hvilket den højtærede Undervisningsminister derimod er — vil sammenligne min Stilling til de to Lovforslag paa den Maade, som det her er sket. Jeg skal ikke her bruge stærke Ord, men jeg mener, at det ikke er en rigtig Fremgangsmaade, som Ministeren har brugt overfor mig.

Endelig vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Undervisningsminister angaaende mit Forhold i Udvalget.

Den højtærede Undervisningsminister oplyste i Gaar, skønt man jo ellers ikke plejer at give ret mange Oplysninger om, hvad der foregaar i et Udvalg, at jeg var fraværende under to Møder i det Udvalg, som har haft med det foreliggende Lovforslag at gøre. Det er rigtigt, det indrømmer jeg. Men jeg vil gerne spørge den højtærede Undervisningsminister, om alle de andre Medlemmer af Udvalget var til Stede. Var alle Ministerens Partifæller til Stede ved disse Møder? At Udvalgets Formand og Ministeren var til Stede, ja, det er maaske rigtigt, for jeg ved, at netop Formanden og Ministeren under hele Sagens Behandling førte personlige Samtaler o. s. v. angaaende Forslaget, hvad jeg naturligvis ikke har noget imod. Det kan man naturligvis ikke forbyde, jeg ønsker kun at gøre opmærksom paa dette Forhold. Endelig finder jeg det ganske morsomt, at den højtærede Undervisningsminister ikke blot oplyste, at jeg var fraværende ved disse to Møder, men tillige oplyste, at jeg var til Stede ved et Møde, hvor jeg ingenting sagde. Havde den højtærede Minister endda gengivet